

Drága Másodunokaöcsém Hörcsögének Gazdája!

Hej, de öreg és sokat látott egy vén tengeri- és tavimedve vagyok én már, és bejártam ez egész Labirintót elejétől a végéig, tölteléktől tésztáig, Napkelettől Holdnyugatig és vissza! Lassan el is készül a nagy művem: a térkép és a pontos leírás, ami megmondja, hogy merre az arra, meg az orra annak, aki innen ki akar jutni erőst!

Hej, már csak egy pár sziget maradt a nagy mű végére (a tó csobog, a kapitány pihen), melyeket még be kell fejeznem, ezek tán a legizgalmasabbak, ezért is hagytam a végire, hogy írói stílusom, már megfelelően letisztult és egyszersmind kiforrott legyen! Lehet, hogy megfigyelésem hamis, de úgy vevém észre, hogy minden egyes sziget, mintha valami érzelmet, érzést tükrözne, édes Másodunokaöcsém Hörcsögének Gazdája, de bár legyen a döntő az utókor e kérdésben! E négy sziget pedig nem más, mint a lebegő sziget, melyre csak a róla lelógó kötélletrákon lehet feljutni. A második az Ementáli-szigetnek is nevezett sziget, melyet keresztül-kasul szabdalnak a likak. A harmadik: csak egy hatalmas kocka, amelynek közelében megbolondulnak az iránytűk. A negyedik pedig a legbujább erdővel rendelkező sziget a tavon, messziről olyan, mintha csak egy hatalmas brokkoli lenne félig a víz alatt.

Remélem, mihamarabb neked is küldhetek majd egy példányt könyvemből!

Ezzel zárom soraimat, és maradok tisztelettel:

Barb R. Rosso

Hajóskapitány, földrajztudós és amatőr műkincstolvaj